

Material divulgatiu elaborat amb la col·laboració de:

ALK

lifesaver
Atención y apoyo permanente
para el control de la ansiedad
www.life-saver.org

S.E.I.C.A.P.

Govern
de les Illes Balears
Conselleria d'Educació,
Cultura i Universitats

Govern
de les Illes Balears
Conselleria de Salut

Blancaneus i el príncep Adrenalín

Traducció: Direcció General d'Ordenació, Innovació i Formació Professional
Disseny, composició i maquetació: Team Pharma S.L.
ISBN: 978-84-616-5345-4
Depòsit legal:

Adaptació feta per la Dra. Mercedes Escarrer
Il·lustracions por Benji (benjibenb@gmail.com)

En un país molt, molt llunyà, hi vivia una bella princeseta que nomia Blancaneus. Era molt bella, blanca com la neu, amb uns llavis vermells preciosos.

La seva infantesa va ser feliç, envoltada de naturalesa, i s'ho passava bé agafant i menjant fruita dels arbres.

Però una vegada va tenir un regiró en menjar una poma, perquè es va posar molt malalteta, i ja mai més no en va voler menjar.

Na Blancaneus vivia amb la seva madrastra, la reina, que era molt creguda. Era de nom **Ana-Filaxi**. Sempre volia ser la més bella del regne. Ella sabia que na Blancaneus era al·lèrgica a les **pomes i que no en podia menjar**.

La madrastra demanava al seu mirall màgic qui era la més bella del regne, i aquest li responia:

-Tu ets, oh reina, la més bonica de totes les dones.

I van anar passant els anys. Un dia la reina va demanar com sempre al seu mirall màgic:

-Qui és la més bella?

Però aquesta vegada el mirall va contestar:

-La més bella és Blancaneus!

Llavors la reina, plena de ràbia i d'enveja, va manar a un caçador:

-Duu na Blancaneus al bosc i que no torni mai més, i com a prova d'haver fet el meu encàrrec posa el seu cor en aquest cofre.

Però quan van arribar al bosc, el caçador va sentir llàstima de la innocent jove, i per això va deixar que fugís i va substituir el seu cor pel d'un senglar.

Na Blancaneus, quan es va trobar tota sola, va tenir por i va plorar. Plorant i caminant va passar la nit fins que, a trenc d'alba, va arribar a una clariana del bosc i hi va descobrir una caseta preciosa.

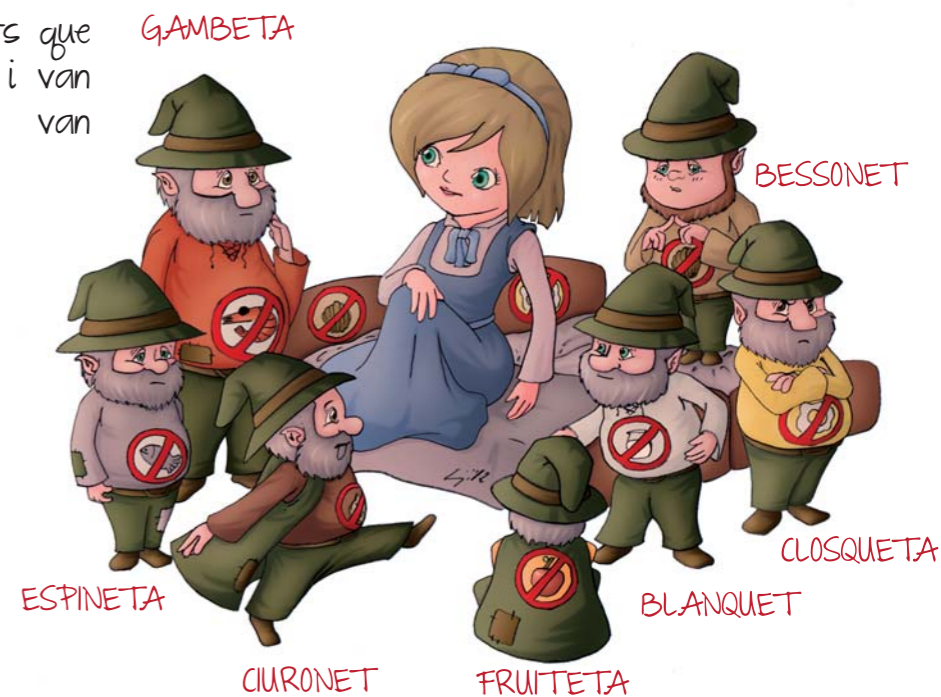

Va entrar-hi sense pensar-s'ho gens. Els mobles eren petitíssims i, damunt la taula, hi havia set platets i set coberts diminuts. Cada un estava marcat amb un senyal de prohibició que na Blancaneus no va entendre.

Va pujar a l'habitació, que estava ocupada per set llitets. La pobra Blancaneus, esgotada després d'haver caminat tota la nit pel bosc, va ajuntar tots els llitets, s'hi va tirar a damunt i a l'instant va quedar adormida.

Al capvespre van arribar els amos de la casa: set nanets que treballaven en unes mines, i van quedar admirats quan van descobrir na Blancaneus.

Es van anar presentant:

Li van contar que vivien junts en aquella caseta preciosa perquè cada un tenia al·lèrgia a un tipus d'aliment, i per això anaven molt alerta amb allò que menjaven. Cada un va explicar què no podia menjar.

El primer a parlar va ser en **Blanquet**, que va dir que tenia al·lèrgia a la llet i a totes les coses que en contenen, com el pa de llet, alguns gelats, pastissos, etc.

Després li va tocar el torn a en **Closqueta**, que era el més remugador, perquè tenia al·lèrgia a l'ou i deia que havia d'anar més alerta, perquè hi havia molts aliments que no et penses que duquin ou i en duen, com magdalenes, galetes, pasta, etc.

El següent va ser en **Bessonnet**, que era el més petit. Ell va explicar que el seu problema eren les fruites seques, que sembla que no són enlloc però apareixen als llocs més inesperats.

Després va venir en **Ciuronet**, el més mogudet. Va dir que el seu eren els llegums: ciurons, lleties, mongetes, soja... Petitetes però problemàtics, ja que molts aliments en duen i no ho sabem.

Va arribar el torn a en **Gambeta**, que era el més grandolàs. Va explicar que allò que no podia menjar era el marisc.

-Doncs el meu també és a la mar -va dir n'Espineta-: són els peixets. Si en menj, em pos molt malaltet.

El darrer va ser en **Fruiteta**, que va explicar que quan menjava alguna fruita com el melicotó, la cara canviava una animalada.

Na Blancaneus escoltava amb molta atenció i, quan tots van acabar d'explicar què els passava, ella també els va explicar que quan era petiteta li agradava molt menjar fruita dels arbres, però un dia, en mossegar una poma, es va posar molt malalteta i no sabia què li passava, però que mai més no havia tornat a tastar-ne.

Gràcies als nanets va **entendre** que allò que li passava era **que tenia al·lèrgia**.

Els nanets estaven contents per haver ajudat na Blancaneus i es van fer molt amics.

Ella els va contar la seva trista història: era allà perquè fugia de la reina **Ana-Filaxi**.

Els nanets li van suplicar que quedàs, i na Blancaneus va acceptar. Va quedar a viure amb ells, i tots eren feligós i anaven molt alerta a l'hora de triar els aliments.

Mentrestant, al palau, la reina va tornar a demanar al mirall:

-Mirallet, mirallet! Qui és ara la més bella?

-Continua sent na Blancaneus, que ara viu al bosc, a la casa dels nanets...

Furiosa i venjativa com era, la cruel madrastra **Ana-Filaxi** es va disfressar de velleta innocent i va partir cap a la caseta del bosc.

Havia fet un **pastis de poma**, i ella sabia que na Blancaneus es posaria malalteta si en tastava un bocí petit.

Na Blancaneus estava tota sola a la casa, ja que els nanets eren a les mines treballant.

La malvada reina li va **oferir el pastis de poma** i, quan na Blancaneus va fer la **primera mossegada**, va començar a **trobar-se malament** i la **pell blanca** li va **tornar vermella** i tenia molta **picor**.

Un cavaller, el príncep Adrenalín, contemplava des del seu fogós corser el que succeïa i es va apropar a na Blancaneus quan la reina se'n va anar. En arribar al seu costat, na Blancaneus tenia la cara vermella i inflada i li costava respirar.

Com que ell també era al·lèrgic, va reconèixer ràpidament què passava: era una reacció anafilàctica. Afortunadament el príncep estava preparat perquè sempre duia a damunt diverses dosis d'adrenalina. En va injectar una a na Blancaneus, mantenint l'autoinjector durant 10 segons a la cuixa de na Blancaneus, que ràpidament va començar a trobar-se millor. El príncep va quedar encaterinat i la va besar.

Na Blancaneus es va casar amb el príncep i van expulsar la cruel reina, i des de llavors tots van viure felïços, encara que ella continuava sense poder menjar pomes.

Conte contat, conte acabat, la nostra al·lèrgia hem conegut i la nostra amiga Adrenalina hem injectat.